

Fehérvöd terület

*Nem a nap és nem a lámpa fénye.
Átbató, sárgás, majdnem fehér,
de forrása, pontosabb közege meghatározhatatlan.
Nem tükör, nem képzelet, nem álom.
Valami ismeretlen gépszerűség által idesugárzott.
Sötétből kameratekintettel pásztáztam őt,
magamat. Ült egy padon.
Az összes apró hajlat, gyűrődés
megfigyelhető volt a fejen,
élesebben, részletezőbben, mintha
az úgynevezett valóságban lenne.
A mellette lévő hozzá bújt,
de ő, aki magam lehettem, nem fordult felé
valami görcsös szemlélődés miatt.
Talán arról gondolkodott, ki vagyok,
hogy valamikor izzón repültem,
majd nyomottan süllyedtem el.
Mintha egy másik naprendszer feltételrendszerébe
kerültem volna, ami ugyanolyan, mint a régi,
csak átláthatatlansága érezteti, hogy távoli.
Nem, nem halál. Fehérvöd terület.
Úgy más, hogy ugyanaz.*

TÁBOR ÁDÁM

Az áprilisi purgatóriumban

*Az áprilisi purgatóriumban
sütkérezünk márnári napsütésben
vacogatunk a télvégi szélben
a természet körében tisztulunk
Vélelmeink tüze kiéget
hideg- s héválló üres cseréppé
res-ből akkor leszünk majd egészé
amint felsőbb létkörbe jutunk
Addig az átmeneti állapotban
sütkérezünk márnári napsütésben
vacogunk a még télvégi szélben
az áprilisi purgatóriumban*

Szó ég

*a közeli szavakat kell meggyújtani
a távoliakat csak ha nagyon muszáj
a szív mellékiek nagy lánggal égnek
felhevítik akiket szeretsz
fényel árasztják el belhomályod
átvilágítva lélektáraid
szikráiból új tűzszavak pattannak
mígnem egész lényed szótűzben ég
mely feltámad és kialszik mértékre
parazsa nyelved odáig izzítja
ahol elhallgatsz mert csipkebokor*

